

Пердика бѣ буйно момче и често езикътъ прѣваряше ума му. Но той бързо съзна грѣшката си, та започна:

— Прости ме, Пройо, дѣто така дързостно ти говоря. Ако ти си робъ, това не е по твоя грѣшка. Не е ли така? Сждбата на оржжието е такава и азъ трѣбва да бжда много доленъ човѣкъ, за да обиждамъ такъвъ храбъръ войникъ, като тебе. И моето силно желание е — да се отлича единъ день на бойното поле . . . Ами ако ме постигне сждбата сждба, ако падна въ ржцѣтъ на неприятеля? Да, всичко става и затуй не трѣбва човѣкъ да се присмива, нито да обижда.

— Не ти вържа кусуръ, драгий ми. Зная ти права, както и нездържания езикъ. Ала ти пакъ трѣбва въ моето лице да уважавашъ единъ злочестъ войникъ и прилично е за единъ бждещъ воененъ човѣкъ, като тебе, да признава чистосърдечно своитѣ грѣшки.

Въ това врѣме тѣ вече излѣзоха отъ тѣснитѣ и криви улици, па хванаха главната — на която се намираше царскиятъ палатъ. Македонскитѣ царе не искаха вече да минаватъ за „варварски“; затова бѣха построили грамадни и хубави дворци, разтворили широки улици и повикали въ столицата си много поети, учени и художници. Много учени гърци прѣдлагаха своитѣ услуги на македонцитѣ по много работи. Бащата на Александра, Филипъ, добръ умѣеше да се ползува да издигне, закрѣпи и усили Македония. Столицата Пела бѣ много напѣднала. Знаменити живописци вече намираха работа тука. Него врѣме още се носѣше отъ уста въ уста името на славния Аристотель, ученъ възпитателъ на Александра. Него Филипъ бѣ извикалъ отъ